

סיפור לשבת!

רווח הצלה ממקום אחר...

בזמן הצר ניקולאי היה ברוסיה סוחר יהודי מצליח בשם אברהם. הוא עסק בסחר עצים, שהיה קונה מבעלי האחוזה בסביבה ומוכרם בסיטונות לסוחרים יותר קטנים. היו לו שני בנים וארבע בנות שהתחנכו בדרכי האבות, ואשתו, רחל, היתה לעור כנגדו בהליכות הבית.

והי היום וההצלחה חדה להאיר לו את פניה, והוא החל לרדת מנכסיו בהדרגה. כמובן, היו לו עודפי נכסים, והשקעותיו פוזרו במקומות שונים, אבל אם ה' חפץ לנסות את האדם, לא יעילו כל התחכמויות שבעולם וכך הגיע היום שאברהם מכר את כל בתיו ואף חיסל את עסקו, שילם את כל חובותיו ופתח חנות קטנה לממכר גדים מלוחים.

"השם נתן והשם לקח - יי שם ה' מבורך", היה אומר והרגיל את עצמו ואת בני משפחתו לחיים יותר צנועים בדירה קטנה ורעועה.

הגיע הזמן שצריך היה להכניס את בניו הבורגנים לחופה, וגם בנותיו הגיעו לפירוקן, וכדי להשיג לכולם בני-זוג טובים, זקוק היה למזון רב. באותה עת נודע שהפריץ, בעל מרבית האחוזה בסביבה, מעונין למכור את היער שלידי העיירה אשר עבר אליו בירושה מאבותיו. בחושו המסחרי הרגיש אברהם באפשרויות הטמונות בקניית יער זה ובמכירת עצייו לסוחר העצים, והפריץ הסכים בתנאי שיואל אברהם להמתין עד לסוף הקיץ. חשבונו היה, אולי יחפוץ גיסו הנמצא בצרפת לרכוש את היער. הלה אמור היה לבוא אליו עד סוף הקיץ כדי להסדיר כמה עניינים משפחתיים והפריץ הבטיחו, במכתבו האחרון, שלא יעשה שום עסקה ברכוש המשפחה עד למועד בואו. נתן אברהם לפריץ סכום קטן וסמלי, בתורת דמי-קדימה, והסכים לתנאי.

על סמך עיסקה עתידית זו, שהיו לה כמעט כל הסיכויים להתקיים, מצא אברהם שידוכים טובים לבניו ולבנותיו, לווה כספים ועשה הכנות לקראת החתונות. בינתיים חלפו חודשים אחדים והגיעו ימי הסליחות. אברהם התפלל וביקש מאלקיו שישלח הצלחה במעשה ידיו, והתחנן שעסק קניית היער מן הפריץ יצליח במהרה. והנה הגיעו הימים הנוראים והוא עמד בראש השנה בבית הכנסת, בעת ששילח הציבור חזר בקול על תפילת המוסף והגיע אל "ונתנה תוקף קדושת היום", והמשיך: "מי יעני ומי יעשיר - מי ישפל ומי ירום".

חשב אברהם בלבו:

"הוי, ריבונו של עולם, עשה נא שיצליח העסק עם הפריץ, אבל מהר - מיד! אין זמן, כי משפחות בני הזוגות לוחצים דורשים את קיום החתונות בהקדם. מיד, ריבונו של עולם מיד!"

תוך כדי-כך חש במישהו שמשך את טליתו. הוא הביט וראה את בן זקוניו. "אבא", לחש, "אמא נמצאת בחוץ וחפצה להודיעך כי הפריץ רוצה למכור את היער היום, והיא מבקשת שתצא החוצה".

רגשי גיל מילאו את לבו והוא היה כבר מוכן למהר החוצה, כשזכור פתאום שאסור לדבר. "נו - או", השיב אברהם לילדו ורמז לו שאינו יכול לצאת. בלית ברירה חזר הילד אל אמו והודיעה כי האב אינו יכול לצאת החוצה באמצע התפילה. האשה חזרה הביתה והמתנה בקוצר-רוח לשוב בעלה מבית-הכנסת.

לאחר מכן, בשעת הסעודה, סיפרה לו כי הפריץ הופיע בבוקר בעצמו ושאל עליו. הוא אמר כי קרובו אינו מתנגד למכירת היער, ולכן יש בדעתו לבצע את העיסקה מיד. אם לא יבוא אברהם אליו עוד היום עם סכום נוסף של כסף, ולא יחתום על המסמכים, לא ימתין הפריץ עד מחר והוא ימכור את היער לאחר. משהו הרתיע את אברהם.

"כיצד", אמר, "עושים עיסקה ביום טוב? מדוע דווקא בראש השנה?"

אשתו ניסתה לשלדו בדברים ואמרה כי במקרה זה יש משום פיקוח נפש, וכידוע פיקוח נפש דוחה שבת, אולם אברהם אברהם התעקש וטען שב"שולחן-ערוך" כתוב שאסור לעשות עסק בראש השנה והוא לא יעבור על איסור זה. וכי היכן יש כאן פיקוח נפש? בנתיים נכנסו לבית קרובים ומכרים וכאשר שמעו את העניין, ניסו גם הם להניעו שיגש אל הפריץ ויגמור את העסק, אבל הוא עמד כצור נגד כולם והוסיף כי אם חפץ השם יתברך, ישלח לו ישועה ממקום אחר וחלילה לו לעבור איסור ביום קדוש זה.

הוא ויתר על ביצוע העיסקה ובינתיים נודע הדבר ליהודי אחר, שהניח ליצר הרע להשלותו כי אין בכך משום איסור גדול. הוא הלך אל הפריץ ובו ביום קנה ממנו את היער למורת רוחם של אשת אברהם וכמה ממכריו. כשראו מחותניו שתוחלתו היחידה של מחותנם לעתיד, היער, נמכר לאחר, ביטלו את השידוכים. אשתו מירה את חיו, אך הוא חזר וטען כי השם יתברך ישלח לו ישועה ממקום אחר.

עבר כחודש ימים, וזמן קצר לאחר חג הסוכות, בשעות הערב, הוארה כל הסביבה באור אדום שהדהים את התושבים. התברר שאיכרי העיירות הסמוכות, אשר רגילים היו מאז ומתמיד לגנוב עצים מן היער, שמעו על דבר מכירתו לסוחר יהודי שעמד לכרות את כל עצייו ולמכרם. בראותם כי בעתיד לא תהיה להם אפשרות להמשיך בגניבות, עמדו והציתו את היער, שהפך למאכלת - אש, וכך התרושש היהודי שהזדרז לקנותו מהפריץ בעצם ראש השנה, וירד מנכסיו באופן פתאומי. הוא לא עצר כוח לעמוד נגד הרעה, ומחוסר ביטחון מלא בקדוש ברוך הוא עמד ושלה יד בנפשו. טרם מותו כתב צוואה ובה הורה כי לפני זמן מה, בהיות אברהם עשיר, גנב ממנו חמשת-אלפים רובלים, סכום ניכר בימים ההם, ששמרם במקום סתר. הוא תיאר את המקום וביקש להחזיר את כסף הגניבה לבעליו תוך בקשת סליחה ומחילה.

בכסף זה, שקיבל אברהם באופן בלתי צפוי, פתח חנות חדשה למסחר בעצים. ה' שלח הצלחה במעשה ידיו ותוך תקופה קצרה שישגש מסחרו והוא החל לעלות מעלה-מעלה, ועד פורים היה לעשיר גדול - יותר מאשר היה אי פעם. מחותניו חזרו בהם מביטולי השידוכים, הכל הוכן - בעזרת הכסף הרב, במהירות, ועד לפני חג הפסח השיא את בניו ובנותיו הבורגנים. ביום השמחה הגדולה הרים אברהם את ידיו למרום ואמר:

"אודך ה' אלקי שסייעת לי לעמוד בניסיון, והראית כי טוב לחסות בך, מבטוח בפריצים".

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!

חזק קצרו וקוּעַץ

עשרה בנים או יותר?...

אחד ממקורביו של החזון אי"ש, רבי צבי הכהן כגן, היה משמח תדיר את רבו והוא חיבבו מאד משום כך.

באחד מימי הפורים שאל רבי צבי את החזון אי"ש: "הרי חז"ל אמרו שלהמן הרשע היו מאתיים ושמונה בנים כמנין 'רב' בניו. ואם כן מדוע נמנו במגילה עשרה בנים בלבד?"

ומיד השיב בעצמו: "משום שאילו היו נכתבים כולם במגילה והיינו חייבים לקרותם בנשימה אחת, היה הקורא נחנק למוות..."

חיך החזון אי"ש לשמע דברי הצחות ואמר: "ר' צבי הוציאני ידי חובת שמחת הפורים..."

חפש ברש"י

איזה קרבן היה הכי קרוב בדוך עשייתו - לעשיית ה'ביגלה' בימינו אנו? ומי היה מביאו?

ציור בפרשה...

"ויקרב נשה את אהרן ואת בניו... ויתן עֲלֵיו את הכתנת ויתעַר אֵלָיו זָאֵב ויתן עֲלֵיו את האֶבֶט ויתעַר אֵלָיו חַזַּחַל הַאֶבֶט ויאֶבֶט לוֹ" [ח' - ו' - ז']

שיאים ונפלאות

החיה שמתחפשת כל השנה...

לזיקית תכונה נפלאה: היא מסוגלת להחליף את צבע עורה, בהתאם לצרכים והנסיבות.

מלבד זאת היא מסוגלת להשתמש בכל אחת מהעיניים שלה בנפרד, והיא משתמשת בלשונה, הארוכה מאד, כבפלאצור, ובעזרתה היא תופסת את קרבנותיה, המשמשים לה מאכל.

אצבעותיה של הזיקית "הולכות" לשני כיוונים: שלש מהן בכיוון אחד ושתי האחרות בכיוון הנגדי. הן בנויות כך, שקל להן לאחוז בענף, עליו מטיילת הזיקית להנאתה.

לזיקית גם זנב ארוך, המשמש לה כמו רגל חמישית, בעזרת הזנב היא נאחזת בענפי העץ בשעה שהיא מטפסת על העצים.

תנועת הזיקית הנה איטית מאד. היא איטית עד כדי כך, שפלא הדבר כיצד מצליחה היא לתפוס את החרקים, בהם היא ניזונית? אולם הבורא יתברך דאג לכך שהזיקית לא תמות מרעב.

הזיקית ניחנה בזוג עיניים המתבוננות בו זמנית לכל הכיוונים ומחפשות טרף, וכשהיא מוצאת אחד כזה, היא מתרבת באיטיות תוך כדי שצבע עורה מתמזג בצבע הסביבה עד שהיא מתקרבת דיו ו"יורה" את לשונה הארוכה מאוד (לפעמים יותר מאורך גופה!!!) לעבר הקורבן.

בקצה הלשון ישנו מין דבק התופס את הקרבן וכך מביאה את הטרף לפיה במהירות מדהימה!

אוצר הפלאות

סגולה להינצל משריפות...

"אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" [ו', ו] בספר "אלף כתב" (אות תתל"ט) הביא סגולה נפלאה להינצל משריפה ר"ל.

וזה לשונו: "מסורת היתה להגאון המפורסם רבי זלמן באניהאד זצ"ל, תלמיד מרן החת"ס סופר זצ"ל, שהיה ראב"ד דפרשבורג. שהזהיר להדליק עוד הפעם נר ההבדלה אחר שכיבוהו יינצל משריפות והוא בדוק ומנוסה".

ה"פלא יועץ" אות כ' מערכת כווייה כתב סגולה נפלאה למי שנכווה וזה לשונו: "אגיד לדור שיש סגולה לכל מין כווייה, לומר הנכווה או אחר יאמר עליו "ברכת כהנים" [במדבר ו', כד-כז] בכוונה ויועיל, והוא בדוק ומנוסה".